

REDACTIONEEL GEDEELTE

EEN BEDENKELIJK WETSONTWERP

Het voorstel tot wijziging van de wet van 24 Juni 1876, dat in begin September wereldkundig werd gemaakt, is een ongemeen gelukkig voorbeeld van de wijze waarop een dergelijk voorstel *niet* moet worden voorbereid.

Het geldt hier een „eenig artikel” van een paar regels druks, waar vrijwel in iedere regel een onjuistheid te vinden is, gevolgd door een aanwijzing hoe de wijziging moet worden uitgevoerd, die aan nonchalance alles overtreft wat men op dit gebied denkbaar kan achten.

De hier begane flaters zijn te merkwaardiger, omdat de inhoud van het Wetsartikel volkomen in strijd is met hetgeen het officieele lichaam van advies van den Minister — de Gezondheidsraad — sinds jaar en dag heeft gerapporteerd en omdat, voorzoover ons bekend, geen enkel ander ter zake kundig lichaam, (Ned. Mij. tot bev. der Geneeskunde, Ned. Mij. tot bev. der Tandheelkunde) over deze kwestie is gehoord.

Dit alles is — gezien vooral het feit dat de huidige Minister van Arbeid meermalen getoond heeft een open oog te hebben voor de belangen der volksgezondheid, ook waar deze de tandheelkunde raken — zóó verbazingwekkend, dat men geneigd zou zijn te gelooven dat hier op de een of andere wijze een afschuwelijke vergissing heeft plaats gehad.

Voorals wanneer men nagaat hoeveel arbeid, tijd en geld de Gezondheidsraad aan deze kwestie meerdere malen heeft moeten verspillen, vraagt men zich geërgerd af, waar dit alles

toe dient, wanneer verrassingen als de bovenbedoelde toch tot de mogelijkheden blijven behooren.

Bezien wij het bewuste artikel even nader.

„Zij, die vóór 10 Juni 1913 de beperkte tandprothese, waaronder te verstaan is het nemen van afdrukken van den mond en het plaatsen van kunststanden en kunstgebitten, als beroep toepasten, zonder de bevoegdheid tot uitoefening der tandheelkunst te hebben verkregen, zijn en blijven daartoe bevoegd.”

„Beperkte tandprothese” is onzin; de definitie die er op volgt laat zooveel speling, dat zij op zichzelf aanleiding moet geven tot misère in de toekomst. Dat er personen zijn of ooit geweest zijn, die alleen „de beperkte tandprothese” als beroep toepasten, is volkomen onwaar en dat zij daartoe ooit de bevoegdheid hebben bezeten is even onwaar!

„Zij zenden binnen een door ons te bepalen termijn het bewijs van hun vestiging hier te lande vóór 10 Juni 1913 ter viseering aan den met het toezicht op de handhaving van de wettelijke bepalingen betreffende besmettelijke ziekten belasten inspecteur, onder bijvoeging van zoodanige bescheiden, waaruit blijkt, dat zij vóór 10 Juni 1913 de beperkte tandprothese als beroep toepasten. Weigert de inspecteur de viseering, dan is er binnen veertien dagen beroep op onzen Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid. Onze voornoemde Minister beslist binnen dertig dagen. Zij, die op een door ons te bepalen dag niet in het bezit zijn van een door den inspecteur gevisieerd bewijs van vestiging, zijn van dien dag af niet bevoegd tot toepassing van de beperkte tandprothese.”

Welke bescheiden zullen nu uitmaken dat de „beperkte toepassers der tandprothese” dit beroep vóór 1913 toepasten? En wat zal er gebeuren met degenen van wie kan worden aangetoond dat zij de bevoegdheid die zij volgens den Minister toen bezaten aan alle kanten hebben overschreden? Die eventueel daarvoor een of meerdere malen zijn veroordeeld?

En wanneer deze laatsten zouden worden uitgesloten, moeten de anderen dan worden toegelaten, alleen als dubbele belooning, omdat zij er bij geluk zonder veroordeeling zijn afgekomen?

Dit zijn slechts een paar voor de hand liggende vragen. Er is nog iets anders. Onder de heeren, die in strijd met de wet de geneeskunde als beroep uitoefenen zijn nog soorten. En zoo spreken bijv. de z.g. „zelfstandige tandtechnikers” die zich zelf respecteeren vol minachting over wat zij noemen „volksdentisten”, dat zijn dan individuen die zonder de alleringste kennis en met gemis van ieder verantwoordelijkheidsgevoel het publiek mishandelen en oplichten. In de verschillende landen waar men de technikers eenige bevoegdheid heeft toegekend, omdat dáár inderdaad billijkheidsgronden bestonden, is dit euvel althans gecoupeerd door het instellen van een examen, waarbij de allerergste knoeiers en oplichters konden worden geweerd.

Hier heeft men zelfs deze voor de hand liggende voorzorg vergeten!

Het allermerkwaardigste is, dat wanneer dit ontwerp wet wordt, men de technikers, die op billijkheidsgronden geholpen moesten worden, alleen geholpen heeft van de wal... in de sloot!

Met de groep ná 1913 is dus voorgoed afgerekend, en de heeren met „de beperkte bevoegdheid”, waarvan dan onomstootelijk zal vaststaan wat zij *niet* mogen doen, zijn dan zonder excuus of genade aan den strafrechter overgeleverd, zoodra zij handelingen begaan in strijd met hun bevoegdheid. En deze handelingen *moeten* zij begaan, willen zij hunne patienten behouden. En dus wacht hen, meer dan ooit de kans op vervolging en veroordeeling.

Wanneer wij ons nu met begrijpelijke nieuwsgierigheid afvragen, hoe deze dwaasheden dan als Voorstel van Wet kunnen worden gelanceerd, dan vermoeden wij niet ver van de waarheid af te zijn door te veronderstellen, dat dit voorstel een verminkt overblijfsel is van een (ons onbekend) Wetsontwerp dat indertijd door de technikers aan den Minister is aangeboden, (Zie Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid) en waarmede men hoopte van het gezanik der technici af te zijn. Dit zou dan tevens een verklaring zijn

voor de weinig deskundige redactie van het bewuste „eenige” artikel!

De houding, aangenomen door de Ned. Mij. tot bevordering der Tandheelkunde (zie request aan de Tweede Kamer) was ongetwijfeld niet alleen de eenig juiste maar ook de eenig mogelijke. Dit voorstel is nu eenmaal bij de Kamer beland, en het is de plicht van onze Maatschappij (als bij uitstek bevoegde) de leden der Staten Generaal te wijzen op het onjuiste en gevaarlijke dat in het aannemen van deze wijziging is gelegen. Daarmede hebben wij voldaan aan onze verantwoordelijkheid en die afgewenteld op de volksvertegenwoordiging. Wenscht de laatste — tegen dit gedocumenteerde en bevoegde advies in — deze of dergelijke wijzigingen te aanvaarden, dan hebben wij gewaarschuwd en zullen in de toekomst kunnen bewijzen dat die waarschuwing op goeden grond geschiedde. Wij zullen dan tevens doorgaan met het vervolgen van deze kwakzalvers, die gelijk boven betoogd, meer dan ooit zullen zijn aan te pakken.

Waar nu dit ontwerp thans in de „politiek” is terechtgekomen, bestaat de mogelijkheid dat men hoopt alsnog bij de openbare behandeling er wijzigingen in te kunnen krijgen, door „overrompeling” van de Kamer. Mocht dit werkelijk de bedoeling zijn, dan is door het request onzer Maatschappij ook *die* taktiek onschadelijk gemaakt.

De Kamerleden zijn thans ingelicht en kunnen dus met eigen oordeel hun houding bepalen. Hetgeen alles is wat wij kunnen verlangen.

Bij het bepleiten van hunne belangen wordt door de technici steeds weer aangevoerd dat de tegenstand der tandartsen bepaald wordt door concurrentievrees. Jammer voor hen is die goedkoope en bij het groote publiek vaak inslaande bewering niet houdbaar en wel allermint bij dit voorstel, dat immers beoogt voor de toekomst aan het bestaan der „zelfstandige tandtechnici” een eind te maken. Maar ook het feit, dat de tegenstand der tandartsen ten allen tijde gevoerd is

door personen van wie zelfs de technici wel zullen willen erkennen dat zij geen vrees voor welke concurrentie ook behoeven te koesteren, is hierop o.i. het meest afdoende antwoord.

De in 1893 opgerichte „Ned. Tandmeesters Vereeniging” had o.a. ten doel de bestrijding van Onbevoegde Uitoefening der Tandheelkunde,

Door den toenmaligen voorzitter van die Vereeniging, Bernard Frank, werd een uitvoerige rede gehouden waarom deze bestrijding krachtig moest plaats vinden en op welke gronden (T. v. T. 1894), terwijl eenige maanden later John E. Grevers in een uitnemend en goed gedocumenteerd artikel uiteenzet, waarom zonder eenigen twijfel het plaatsnemen van kunstgebitten den techniker niet geoorloofd is. Hij geeft in den aanvang een reeks vonnissen waarvan het eerste reeds dateert van 1876. Ondanks het lauwe optreden der justitie zijn de heeren dus reeds een halve eeuw lang regelmatig vervolgd en veroordeeld.

In Mei 1923 leest men in de bladen het volgende:

„Tevens is de Minister met zijn ambtgenoot van Justitie in overleg getreden nopens het instellen van een onderzoek, in hoeverre de eerbied voor de Wet wordt ondermijnd doordat in vele gevallen van wetsovertreding vervolging achterwege blijft”.

Wanneer men de oplossing van dit vraagstuk nu zoekt in de methode om de wetsovertreders dan maar vrij te laten in hun handelingen stelt men op deze overtredingen een premie, waarvan wij niet gelooven dat het de eerbied voor de Wet zal verhoogen!

Ten slotte komt de behandelde kwestie in al hare eenvoudigheid hierop neer:

De tandarts moet een *gedeelte* van zijn technisch werk — dat deel dat op het laboratorium moet worden verricht — overlaten aan een ander, om de doodeenvoudige reden dat hij niet op twee plaatsen tegelijk kan zijn.

Dat laboratoriumwerk is *tandtechniek*, de indicatie vóór en het plaatsen van prothesewerk is *tandvervangkunst*.

Het eerste is de taak van den tandtechnicus, van het laatste weet hij *niets*, en *dit behoort dan ook allerminst tot zijn vak*; de uitstekend opgeleide en volleerde tandtechnicus behoeft nimmer een patient gezien te hebben!

Het tandartsexamen, dat de bevoegdheid verleent het uitoefenen der tandheelkunde, is uitsluitend een minimum-waarborg voor het publiek dat op deze wijze grove onkunde wordt uitgesloten.

Wanneer men die onkunde op andere wijze binnenhaalt, heeft dit examen geen zin meer.

Deze onkunde — eenmaal losgelaten — zal zich werpen op de volksmassa's; de beter gesitueerden zijn verstandig genoeg elders hulp te zoeken.

Daarmede wordt de popularisèering van de tandheelkundige verzorging voor het volk voor lange jaren vermoord (zie de gevolgen in Engeland, Oostenrijk, Duitschland en België) door ondoeltreffende, uitsluitend op winstbejag berekende behandeling, die vaak ontaardt in mishandeling.

De kleine winst (want de reclame moet komen door lage prijzen) wordt goedge maakt door den grooten omzet. In plaats van een prothesepraktijk, krijgt men „fabriekjes voor kunststanden en gebitten” met al de gevolgen daaraan verbonden.

De Ned. Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde, die in haar programma voert, de verschaffing van *goede* tandheelkundige hulp ook aan het volk, heeft in samenwerking met de z.g. Unificatiecommissie de middelen aan de hand gedaan om aan de groote massa in de naaste toekomst die hulp daadwerkelijk te kunnen verzekeren.

En daarom acht zij zich te meer gerechtigd om met grooten nadruk te waarschuwen tegen wetswijzigingen als de hier behandelde die voor dit doel een zoo ernstige bedreiging vormen!